

34. *Cu un ministru în infirmerie*

Sunt chemat la cabinetul directorului. E la o cafea cu un domn necunoscut. Oase groase, carne multă, piele de cucoană...

– El este elevul despre care v-am vorbit.

Străinul mă privește cu ochi de geambaș. Ca pe un animal în târg. Se pare că mă maturizam prea încet la trup. În timp ce colegii mei își rădeau barba și mustățile, eu aveam obrazul limpede ca de fată. Mușchii de-abia evidențiați sub piele. Pectoralii, o părere. Corpul întreg atât de subdezvoltat, de parcă ar fi fost al unui băiețel aproape rahitic. Nu degeaba îmi striga Ilie Silviu, bădăranul clasei: „Vezi, bă, că te ia vântul!” Georgică Petcu zicea că sunt băiatul de zahăr și mă topește ploaia. Profesorul Romașcanu nu mă scotea din „Papă-Lapte”. Profesorul Minculescu mă întreba dacă mai sug țâță. Profesorul Motoașcă, dirigintele, se mira cum de încape într-o fărâmă de corp atâta energie și atâta minte. Pentru ei, eram un fenomen...

Tovarășul ministru al Agriculturii avea să fie elevul meu...

– O să stați împreună la Infirmerie!...

A înnebunit directorul? Sau ăla de zice că e ministru? Ori eu? Toți trei?

Infirmeria. O știam dezafectată. Devenise camera hărților și a instrumentelor muzicale ale fostei orchestre a liceului. Și magazie pentru materialele sportive. Mai țineau

pe acolo și femeile de serviciu niște mături, găleți și cârpe de șters.

Încerc să prind un căpătâi de fir de legătură și n-am de unde să-l iau. Și îmi pare rău. Mi se învârte mintea ca o morișcă. Aș vrea să cred că se petrece totul într-un vis din care să pot să mă trezesc.

– Ești scutit de ore. Domnul diriginte știe, nu-ți pune absențe.

– Domnule director...

– Tot el o să-ți spună ce ai de făcut. Avem încredere în tine. Ai fost ales. Ești, dintre toți, cel mai potrivit.

Dintr-un colț, se desprinde dirigintele.

– Hai cu mine!

Directorul se simte obligat să mai adauge:

– Dar să-ți ții gura! Să nu trăncănești în fața colegilor...

Infirmeria. Două paturi. Ziua și noaptea, împreună. Să-mi țin gura...

Geamul e deschis. Și dacă mă arunc pe fereastră cu orice risc?

– Stai cuminte, îmi pune mâna pe umăr dirigintele.

Stau! Domnul ministru al Agriculturii Romulus Zăroni... Se află în vacanță. O petrecea la Găești, la Școala Zootehnică. În infirmerie. Cu mine. Sună bine...

N-am de făcut mare lucru. Îl ajut. Are de învățat. Să-și completeze studiile. Să-și ia diploma. Și-a ales școala noastră. Pe vremea Liceului era numită Sorbona. Sorbona din Găești. Aici veneau să dea examene candidați din toată țara. Cu plocoane pe la profesori. Cu porci întregi, tăiați de Crăciun. Cu vălătuci de lână scărmanată. Cu saci de cereale. Se primea

orice. Numai să fie mult și bun. „Bun e vinul ghiurghiului/
Cules noaptea pe târziu!”

Buni și banii zornăitori. Gest patriotic. Pentru flăcăii care luptau pe front. Pentru răniții de război. Și mulți reformați pe lângă ei. Avea nevoie fiecare de o diplomă, de o adeverință, de un certificat.

Dar lucrurile s-au cam schimbat după „eliberarea țării”. Conurenții erau de data asta activiști de partid, funcționari, alți proletari, uneori chiar miniștri, ca în cazul de față, care și ei aveau nevoie să-și completeze și să-și continue studiile.

Nu știu de ce domnul Zăroni nu folosise altă cale. De ce dorea o diplomă chiar dintr-o școală specială. Cred că avea studii de profil. Probabil într-o școală profesională de agricultură. Venea cu o bogată experiență practică.

Vechil sau cum se numea pe la noi „logofăt de moșie” pe domeniile doctorului Petru Groza, care îl luase în Frontul Plugarilor. Apoi la București, în diferite funcții de stat, ba chiar ministru în Guvern, după alegerile din martie 1946, când doctorul fusese impus premier, prin pumnul bătut în masă de reprezentantul sovietelor. Ministrul Agriculturii, sub focul încrucișat al batjocurilor. Cred că nimeni altul nu a fost atât de ironizat. Mai ales sub pana epigramistului și fabulistului Păstorel Teodoreanu, care îl avea mereu în vârful peniței. Se spune că a doua zi după ce a depus jurământul, Zăroni a încercat să-l întâlnească.

– Domnule Păstorel, ți-ai tot răs de mine, n-am nimic de zis, dar acum am ajuns și eu ministru...

– Gluma asta n-am făcut-o eu, domnule Zăroni!...

Nimeni nu putea să-i astupe gura acestui apucat. Iată cum scria despre statuia ostașului sovietic cocoțat pe cel mai

înalt soclu din câte existau în București. „Soldat rus, soldat rus, te iubesc popoarele și te-au ridicat atât de sus, ca să nu-ți miroasă picioarele!”

Despre fidelitatea marelui scriitor, laureat al Premiului Lenin, vicepreședintele prezidiului Marii Adunări Naționale: „Domnul Sadoveanu, filorus, a întors spatele la Apus, ca să arate Apusului care-i fața rusului.”

În contul ministrului Agriculturii, a mai născocit și alte podoabe: la o ședință de Guvern, premierul îl invită să se ducă să schimbe ciorapii. După ce revine, mirosul de picioare este și mai puternic.

– Ți-ai schimbat ciorapii, Romică?

– Da, domnule președinte. Și ca să arate cât este de adevărat, ministrul scoate din buzunare ciorapii vechi pe care îi pusese la păstrat...

Cât am stat împreună, domnul ministru era foarte disciplinat. Se spăla seara pe picioare la chiuvetă, dimineața, până la brâu, se rădea în fiecare zi, nu fuma înăuntru. Învăța ușor. Avea memorie bună. Rasele de animale domestice, monta, rațiile alimentare, mulgerea vacilor, prelucrarea laptelui, creșterea vițeilor, igiena. Dintre toate speciile, îl interesau mai mult caii și albinele. Dar nu-l iertam nici cu porcinele, cu bovinele, cu ovinele, cu caprinele. Cu iepurii de casă. Era un elev foarte silitor. Eu, profesorul iscoditor.

Vino, mamă, să mă vezi... Fiul tău care umbla în opinci și vara în picioarele goale, prin praf și prin noroi, după vaci și după oi, lătrat de câini pe uliță cu „caș la colțul gurii”, cu trântituri și păduci, cu bătăături în palme după coada sapei și coarnele plugului, stă azi la masă și doarme pat lângă pat cu un ministru pe care îl învață carte. Uite, mamă, și de asta

aveam să fiu vinovat, că am colaborat cu regimul comunist la cel mai înalt nivel, din fragedă tinerețe! Fii liniștită, mamă! Nu am căutat să mă vâr în daravela asta. Dar nici nu am avut curajul să mă arunc pe fereastră. Și trebuie să mărturisesc că, până la urmă, chiar mi-a plăcut. Chiar eram încântat! Eu, fiul de țăran dintr-un sat amărât de câmpie, ajunseseam să dau lecții oamenilor din Guvern... Domnule Zăroni, vaca nu fată de două ori pe an, oricât ar vrea oamenii de la putere... Domnule ministru, nu se poate face cal din măgar... Domnule ministru, lupul dă mereu târcoale la stână...

35. *Spectacole*

Stau și mă gândesc. Cum ar fi fost să fie altfel? Unde aș fi ajuns pe un drum normal? Nu cumva m-am jucat prea mult de-a viața? Sau viața s-a jucat cu mine, ca în povestea cu pisica și șoricelul?

Mi-a plăcut să mă dau în spectacol. „O scenă este lumea, noi, actorii!” Actor. Amator. Ocazional. Păpușar. În clasă. La masă. În dormitor. Oriunde. Fac din lecții, spectacole. Când vorbim despre asasinarea lui Mihai Viteazul sau Tudor Vladimirescu, fac să se cutremure clasa. Le salt din bănci pe fete când vine rândul Ioanei d’Arc. Și se tăvălesc de răs colegii când îi aduc în scenă pe Ciubăr Vodă și pe Vodă-n Lobodă, pe care îi introduc cu de la mine putere. Când am chef, fac din ședințe un adevărat prilej de distracții sau de pioasă evocare. Nu las să-mi scape nicio ocazie. Mă las dus de dorințele spectatorului. De mulțimea de gură-cască. Care rămâne chiar cu gura căscată...